

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

de kunde enes om, og der har ikke fra Ministeriets Side i Henhold til Lovgivningen været nogen Mulighed for at paalægge Banerne en anden Fremgangsmaade end den, de selv har kunnet blive enige om med deres Personale.

Privatbanerne har altsaa et udpræget Selvstyre, og som jeg har oplyst, kan man heller ikke sige, at der ved de sydfynske Baners Anlæg er ydet forholdsvis mindre fra Statens Side, end der i Betragtning af det Tidspunkt, da Banerne blev oprettet, er ydet til andre Baner. Jeg maa derfor afvise det, der mulig kunde ligge i det ærede Medlem Hr. Korsgaards Udtalelse, ikke alene om Ansvarret fra Ministeriets Side for, hvorledes Forholdene har udviklet sig ved de sydfynske Jernbaner, men ogsaa om, at der har været nogen særlig Forpligtelse fra Statens Side over for disse Baner.

Dette er min Opfattelse, og det har jeg udtalt over for Medlemmer af Bestyrelserne for det sydfynske Jernbaneselskab — det var fra Odense—Svendborg-Banen —, der søgte mig. Jeg har sagt, at de fynske Kommuner maatte nu træde til, hvis de ønskede Banen opretholdt, og jeg har gjort gældende over for dem, og jeg synes, det er fuldstændig rigtigt, at disse Kommuner slipper langt billigere, end andre Kommuner er sluppet, som i Aarevis ikke alene har bidraget til Anlægget af deres Baner, men ogsaa har betalt disses Underskud. Der er Baner i dette Land, hvor Kommunerne maaske ikke engang har betalt en Fjerdedel af de Anlægsudgifter, de har paadraget sig ved en af de senere Baners Bygning, og stadig hvert Aar maa betale de paagældende Baners Underskud; saa jeg mener, at det fynske Kommunesamfund slipper meget billigt ved først nu i 1935 at være nødsaget til at træde til med deres Andel for at holde Banerne oppe.

Forholdet er ganske analogt med Forholdet for det østsjællandske Jernbaneselskab, som ogsaa var et privat Selskab, som for nogle Aar siden var kommet i den Situation, at dets løse Gæld var vokset saa stærkt, at de ikke kunde køre videre. Dér traadte Kommunerne til og fik et Arrangement med Kreditorerne, og der blev givet Garantier paa forskellig Maade fra Befolkningens Side, og mig bekendt ligger Forholdet for den Bane, som alle troede var absolut dødsdømt for et Aars Tid siden, nu saaledes, at den i hvert Fald for de første seks Aar har Levemulighed.

Jeg maa altsaa mene, at saaledes som det ogsaa er forudsat ved Henvendelsen fra de sydfynske Baner, er det nu Banernes

Tid at træde sammen og forhandle om, under hvilken Form det er muligt at drive Banerne videre. I Betænkningen foreslaas, som bekendt, at et Par af Banerne efterhaanden nedlægges, og det bør de sikkert ogsaa; men saa vil der sikkert ogsaa være en Mulighed for, at Banerne vil kunne fortsætte, hvis man da fra Kommunernes Side vil yde dem den fornødne Støtte. Og til dette Arbejde paa at skaffe de bedst mulige Vilkaar for Banernes fremtidige Drift og Samarbejde er der tilsagt Banerne Ministeriets Støtte, den er Banerne sikre paa.

Finansministeren (H. P. Hansen): Da den højtærede Forsvarsminister er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa hans Vegne udtale mig om det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard har fremdraget her i Dag vedrørende Forholdene ved Marinen. Ved Lov om Søværnets Ordning af 23. Marts 1932 blev der oprettet nogle nye Stillinger som Underkvartermestre, Mather o. lign., og for disse Folk fastsattes bestemte Lønninger. Det viste sig imidlertid ret hurtigt, at en Del af disse Lønninger var fastsat saa lavt, at det var umuligt at faa frivilligt Mandskab til at gaa ind i disse Stillinger, og omkring den 1. April 1934 blev der optaget Forhandlinger mellem Marineministeriet og Finansministeriet om en Bevilling ud over de 11½ Mill. Kr., der er fastsat i Søværnsloven. Der blev tiltraadt et Forslag fra Marineministeriet om at yde 400 000 Kr. aarlig ud over de 11½ Mill. Kr., og i Skrivelse af 25. April 1934 blev denne Sag forelagt Finansudvalget. I de Aktstykker, som blev tilsendt Finansudvalget, var der ikke alene gjort Rede for de 400 000 Kr., men der var tillige i Bilagene anført forskellige Bemærkninger, og i denne Skrivelse til Finansudvalget er anført, at man agtede paa Normeringsloven for 1935—36 at søge Rigsdagens Tilslutning til den nye Ordning.

I disse Aktstykker, som er tilsendt Finansudvalget, staar der:

„De nærmere Regler for dette Personales Antagelse, Uddannelse og Afskedigelse fastsættes af Forsvarsministeren uanset Bestemmelserne i Lov om Søværnets Ordning af 23. Marts 1932 §§ 37—46.“

Denne Henvendelse til Finansudvalget i 1934 fandt, saa vidt jeg ved, enstemmig Tilslutning, og jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard ogsaa har tiltraadt det. Det forekommer mig derfor noget mærkeligt, at det ærede Medlem i Dag taler om en noget illoyal Optræden af For-